

Poetes

Hi ha moments en la vida en què tot: existència, amor, tendresa, intel·ligència, queda com col·lapsat per una força elèctrica que no controls gens. Com si la vida, que t'havia semblat un camí en què pots triar dreces i direccions diferents, ara ja t'arrossega per vies i turons que et duen a escenaris dantescos.

Són moments en què tot queda trasbalsat per una força oculta, en què la confusió et fa recercar el teu particular Virgili –el mestre, el guia– entre les ombres i cercar la teua Beatriu pels cercles concèntrics de l'infern i la llum de safir del purgatori. Són moments rars, amb la rauxa d'ombra i de plors i les matinades lluents de rara claredat.

Així s'esdevé en la darrera obra musical de Lluís Llach, cantant que forma part del meu patrimoni sentimental i de molts catalans. En efecte, el darrer disc que ha publicat, intítulat *Poetes*, té l'aroma d'aquestes obres que cremen les entranyes i diuen més enllà del que sol fer un creador convenci-

onal. *Poetes* és un homenatge a tots els creadors que han afaïçonat la nostra sensibilitat, molt més del que podríem imaginar a primer cop d'ull: el sempre jove Salvat, el Segarra sensual, el Fuster tendríssim que va oblidar la poesia, el sagnant Pere Quart, el càlid Martí i Pol... Tots hi són cantats amb una força que t'estremeix.

Tot el disc compacte naix d'un d'aquests escenaris en què l'electricitat del sentiment ho abraça tot: poemes i veus, músiques i records, ràbia i tendresa. Perquè el disc, que a mi m'ha retornat les velles melodies de la meua joventut, té el tremp de la recopilació de bellíssimes cançons com ara *Cançó a Mahalta* del nostre Màrius Torres o l'estimadíssima *Viatge a Ítaca*, que val el seu preu en or o encara l'homenatge a Alexis E. Solà, traductor de poetes grecs, amb la personalíssima *Ens veiem a Folegandros*, que he sentit un munt de vegades, amb el vi de la nostàlgia al cor. El re-

Andreu Loncà

Andreu Loncà



ptori de cançons, enregistrat a la Sala Apolo de Barcelona a les primeries del 2004 té el sabor de les coses fortes. En aquests moments convulsos que citava a l'inici, de pur encetament moral, aquestes cançons són com un bàlsam, com l'arnica a les nafres del cor i com el betadine per als trencs de l'esperit.

Aquests dies la veu de Lluís Llach, més gastada que fa vint-i-cinc anys, m'acompanya com un amic de fa molt temps, com un company de viatge, com un sentit home que somriu a les adversitats de la vida. Com quan l'escoltava al casset del cotxe d'un amic més gran que jo, al secà, quan el sol declinava i tota la vida et venia de cara, amb els celatges rosats del capvespre. Amb la veu i l'emoció que traspassa els anys.

“Llach, un cantant que forma part del meu patrimoni sentimental”